

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1966

Warszawa, dnia 31 grudnia 1966 r.

Nr 11

SPIS TREŚCI

Dział B

	str.
Poz. 128 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszy administracji celnej	294
„ 129 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników terenowych urzędów jakości i miar oraz urzędów probierczych	298
„ 130 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników urzędów morskich	301
„ 131 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1966 r. w sprawie uposażenia sędziów, asesorów i aplikantów sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych	306
„ 132 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1966 r. w sprawie uposażenia administracyjnych pracowników sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych	308
„ 133 — zarządzenie Nr 14 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 maja 1966 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzeń za opracowanie programów szkolenia kursowego oraz innych pomocy naukowych, za ocenę prac konsultacyjnych (kontrolnych) oraz wynagrodzenia niektórych pracowników niepełnozatrudnionych na korespondencyjnych (zaocznych) kursach szkolenia lub doskonalenia zawodowego .	313
„ 134 — wyjaśnienie Nr 3 Komitetu Pracy i Płac z dnia 26 maja 1966 r. w sprawie rozpatrywania spóźnionych wniosków o renty z dekretu o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin z tytułu inwalidztwa lub śmierci spowodowanych pobytem w hitlerowskich obozach koncentracyjnych, zaliczania do okresów zatrudnienia wymaganych do uzyskania prawa do renty okresów służby w oddziałach powstańczych Powstania Wielkopolskiego oraz okresów internowania żołnierzy oddziałów ludowych, które walczyły w czasie wojny domowej w Hiszpanii	314

DZIAŁ B

128

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 sierpnia 1966 r.

w sprawie uposażenia funkcjonariuszy administracji celnej.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 września 1966 r. Nr 35, poz. 210)

Na podstawie art. 5, art. 8 ust. 2 i art. 10 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się do funkcjonariuszy zatrudnionych:

- 1) w Głównym Urzędzie Ceł,
- 2) w urzędach celnych.

§ 2. 1. Ustala się następujące tabele stanowiące załączniki do rozporządzenia:

1) tabelę stanowisk, kwalifikacji, uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych funkcjonariuszy Głównego Urzędu Ceł, stanowiącą załącznik nr 1,

2) tabelę stawek dodatków specjalnych funkcjonariuszy Głównego Urzędu Ceł, stanowiącą załącznik nr 2,

3) tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażeń zasadniczych funkcjonariuszy urzędów celnych oraz wspólne tabele stanowisk i uposażeń funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy obsługi Głównego Urzędu Ceł i urzędów celnych, stanowiące załącznik nr 3.

2. Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może uzupełnić tabele wymienione w ust. 1 pkt 1 i 3 dodatkowymi stanowiskami i określić dla tych stanowisk kwalifikacje, wysokość uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych w ramach stawek określonych w tych tabelach.

§ 3. Uposażenie zasadnicze i kwotę dodatku specjalnego dla Prezesa Głównego Urzędu Ceł ustala na wniosek Ministra Handlu Zagranicznego Prezes Rady Ministrów.

§ 4. Funkcjonariuszom Głównego Urzędu Ceł zajmującym stanowiska określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia pod liczbą porządkową 1 do 3 przysługuje dodatek specjalny co najmniej w najniższej stawce przewidzianej dla danego stanowiska. Funkcjonariuszom zajmującym stanowiska określone w tym załączniku pod liczbą porządkową 4 do 7 może być przyznany dodatek specjalny. Pozostałym funkcjonariuszom dodatek specjalny nie przysługuje.

§ 5. Funkcjonariusze administracji celnej otrzymują dodatki za znajomość języków obcych według przepisów obowiązujących w stosunku do pracowników Ministerstwa Handlu Zagranicznego.

§ 6. 1. Za nieprzerwany okres zatrudnienia w administracji celnej funkcjonariuszom tej administracji przysługuje roczny dodatek za wysługę lat w wysokości: po 3 latach pracy — 5%, a po 6 latach pracy — 10% dwunastokrotnego miesięcznego uposażenia zasadniczego należnego funkcjonariuszowi za miesiąc ustalony dla wypłaty dodatku.

2. W roku kalendarzowym, w którym funkcjonariusz nabywa prawo do 5% lub 10% dodatku za wysługę lat, dodatek taki wynosi kwotę wynikającą z przemnożenia odpowiednio kwoty 5% lub 10% miesięcznego uposażenia zasadniczego należnego funkcjonariuszowi za miesiąc ustalony dla wypłaty dodatku przez ilość pełnych miesięcy kalendarzowych, jakie upłynęły od dnia nabycia prawa do takiego dodatku do końca roku kalendarzowego.

3. Jeżeli przed dniem ustalonym dla wypłaty dodatku za wysługę lat stosunek pracy uległ rozwiązaniu na wniosek funkcjonariusza lub z jego winy, traci on prawo do dodatku.

4. Dodatek za wysługę lat wypłaca się raz w roku równocześnie z wypłatą uposażenia zasadniczego za miesiąc grudzień.

§ 7. Dodatki specjalny i za wysługę lat są wolne od podatku od wynagrodzeń.

§ 8. 1. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia mogą być do pracy w administracji celnej przyjmowani wyłącznie funkcjonariusze posiadający kwalifikacje przewidziane w tabelach.

2. W wyjątkowo uzasadnionym wypadku, za zgodą Prezesa Głównego Urzędu Ceł, można przyjąć do pracy na dane stanowisko funkcjonariusza nie posiadającego kwalifikacji wymaganych w tabeli, jeśli wyróżnia się on zdolnościami i osiągnięciami w dotychczasowej pracy.

§ 9. Przy przyjęciu do pracy przyznaje się funkcjonariuszowi najniższe uposażenie zasadnicze przewidziane w tabeli dla danego stanowiska. Ze względu na wyjątkowe kwalifikacje, rodzaj wykonywanej pracy i stopień związanej z nią odpowiedzialności może być funkcjonariuszowi przyjmowanemu przyznane uposażenie wyższe, jednakże w granicach stawek uposażenia przewidzianych dla danego stanowiska.

§ 10. 1. Pracownik może awansować w obrębie danego stanowiska co dwa lata w jednym z ustalonych terminów awansów (w dniu 1 stycznia lub w dniu 22 lipca z ważnością od dnia 1 sierpnia).

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków powołania pracownika na wyższe stanowisko lub przyznania uposażenia po okresie próbnym.

3. Pracownikowi, który podwyższy kwalifikacje uzyskując wykształcenie średnie lub wyższe, przysługuje prawo do awansu niezależnie od obowiązujących terminów awansowych.

4. Pracownikowi przyjętemu na okres próbny może być po upływie tego okresu przyznane wyższe uposażenie, z tym że dalsze awansowanie w obrębie

bie danego stanowiska może następować tylko na zasadach określonych w ust. 1.

5. Podwyżka uposażenia z tytułu awansu nie może być wyższa niż 300 zł.

6. Przepis ust. 5 stosuje się również przy zaszeregowaniu pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Zaliczenia urzędów celnych do poszczególnych klas wskazanych w tabeli stanowiącej załącznik nr 3 do rozporządzenia dokonuje Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 12. 1. Tworzy się fundusz nagród w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac z przeznaczeniem na nagrody indywidualne dla wyróżniających się funkcjonariuszy administracji celnej.

2. Utrzymuje się w dotychczasowej wysokości kwotowej fundusz nagród przeznaczony na specjalne nagrody za zwalczanie przestępczości celnej i dewizowej.

3. Specjalne nagrody za zwalczanie przestępczości celnej i dewizowej wypłaca się według zasad zawartych w regulaminie ustalonym przez Ministra Handlu Zagranicznego po zasięgnięciu opinii Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych.

§ 13. W sprawach nie unormowanych niniejszym rozporządzeniem stosuje się odpowiednio:

1) do funkcjonariuszy Głównego Urzędu Ceł przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. Nr 29, poz. 185),

2) do funkcjonariuszy urzędów celnych przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1966 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydów rad narodowych (Dz. U. Nr 30, poz. 180).

§ 14. Funkcjonariuszom administracji celnej nie przysługują:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 15. 1. Przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 września 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto uzyska-

nej w wyniku zastosowania rozporządzenia, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia netto należy rozumieć różnicę wynikającą z odjęcia:

1) wynagrodzenia podstawowego netto za miesiąc lipiec 1966 r. wraz z dodatkiem za wysługę lat przysługującym na ten miesiąc od

2) wynagrodzenia podstawowego netto za miesiąc sierpień 1966 r. wraz z dodatkiem specjalnym oraz dodatkiem za wysługę lat przysługującym na ten miesiąc.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku mieszkaniowego, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 wypłaca się do dnia 30 czerwca 1967 r.

4. Począwszy od dnia 1 lipca 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku za każde półrocze, począwszy od II półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza z średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od dnia 1 września 1964 r. do dnia 31 sierpnia 1965 r., powiększonym o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 sierpnia 1966 r.

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego powoduje obniżenie w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu — niezależnie od obliczeń półrocznych — dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239) oraz przepisy uchwały nr 228 Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1966 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów (Monitor Polski Nr 40, poz. 202).

§ 16. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 września 1958 r. w sprawie uposażenia pracowników administracji celnej (Dz. U. z 1958 r. Nr 59, poz. 294 i z 1963 r. Nr 47, poz. 264).

§ 17. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Handlu Zagranicznego, Ministrowi Finansów oraz Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. (poz. 210).

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI, UPOSAŻEŃ ZASADNICZYCH I DODATKÓW SPECJALNYCH
FUNKCJONARIUSZY GŁÓWNEGO URZĘDU CEŁ

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Uposażenie zasadnicze od — do w zł	Stawki dodatku specjal- nego
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej		
1	2	3	4	5	6
1	Wiceprezes	wyższe	8	4.200—5.000	6— 1
2	Naczelnik wydziału	wyższe średnie	6 10	3.000—4.200	12— 4
3	Kierownik referatu	wyższe średnie	5 9	2.800—4.000	13— 5
4	Starszy inspektor, starszy radca	wyższe średnie	4 8	2.400—3.600	14— 8
5	Inspektor, radca	wyższe średnie	2 6	1.800—2.400	14—12
6	Starszy referent	wyższe średnie	1 3	1.400—1.900	14—13
7	Kierownik kancelarii	średnie	2	1.400—1.900	14

Funkcjonariuszy zatrudnionych na stanowiskach określonych pod liczbą porządkową 1—6 obowiązuje ponadto posiadanie znajomości przynajmniej jednego języka obcego w stopniu niezbędnym dla danego działu pracy w administracji celnej.

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. (poz. 210).

TABELA STAWEK DODATKÓW SPECJALNYCH

Stawka	Złotych
1	2.100
2	1.700
3	1.550
4	1.400
5	1.250
6	1.100
7	950
8	800
9	700
10	600
11	500
12	400
13	300
14	200

Załącznik nr 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. (poz. 210)

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I UPOSAŻEŃ ZASADNICZYCH FUNKCJONARIUSZY URZĘDÓW CELNYCH

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Uposażenie zasadnicze od — do w zł
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej	
1	2	3	4	5
1.	Naczelnik urzędu celnego I klasy	wyższe średnie	5 8	3.400—5.000
2.	Naczelnik urzędu celnego II klasy	wyższe średnie	4 8	2.900—4.200
3.	Zastępca naczelnika urzędu celnego I klasy	wyższe średnie	4 8	2.900—4.200
4.	Zastępca naczelnika urzędu celnego II klasy	wyższe średnie	4 8	2.600—3.900
5.	Starszy inspektor urzędu celnego I klasy	wyższe średnie	4 8	2.600—3.900
6.	Dyspozytor urzędu celnego	wyższe średnie	4 8	2.300—3.500
7.	Inspektor urzędu celnego	wyższe średnie	3 6	2.000—3.000
8.	Kierownik działu, kierownik oddziału	wyższe średnie	4 8	2.300—3.500
9.	Kierownik zmiany, kierownik referatu, kierownik posterunku celnego	średnie	3	2.000—3.200
10.	Starszy kontroler celny	średnie	2	1.800—3.000
11.	Kontroler celny	średnie	2	1.600—2.400
12.	Młodszy kontroler celny	średnie	1	1.000—1.700
13.	Starszy referent	średnie	2	1.000—2.000
14.	Kierownik kancelarii	średnie	2	1.000—1.700
15.	Starszy rewident celny	podstawowe	1	1.000—1.700
16.	Rewident celny	podstawowe	—	950—1.500

Funkcjonariuszy zatrudnionych na stanowiskach określonych pod liczbą porządkową 1—12 obowiązuje ponadto posiadanie znajomości przynajmniej jednego języka obcego w stopniu niezbędnym dla danego działu pracy w administracji celnej.

WSPÓLNA TABELA STANOWISK I UPOSAŻEŃ FUNKCJONARIUSZY GŁÓWNEGO URZĘDU CŁ I URZĘDÓW CELNYCH

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Uposażenie miesięczne w stawkach od — do w zł
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej	
1	2	3	4	5
1.	Referent	średnie	2	1.000—1.700
2.	Starszy rewident celny — kierowca Starszy rewident celny — motorzysta	podstawowe	1	1.300—2.300
3.	Starsza maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 220 uderzeń na minutę — stwierdzona egzaminem	—	1.050—1.550
4.	Maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 180 uderzeń na minutę — stwierdzona egzaminem	—	1.050—1.350
5.	Praktykant	wyższe		1.400—1.500
		średnie		950—1.250

**WSPÓLNA TABELA STANOWISK I UPOSAŻEŃ FUNKCJONARIUSZY OBSŁUGI GŁÓWNEGO URZĘDU CEŁ
I URZĘDÓW CELNYCH**

Lp.	Stanowisko	Uposażenie miesięczne w stawkach od — do w zł
1	2	3
1.	Rzemieślnik wykwalifikowany, palacz centralnego ogrzewania	1.000—1.700
2.	Robotnik gospodarczy	900—1.200
3.	Starszy woźny, portier	950—1.050
4.	Woźny	850— 950
5.	Sprzątaczką, goniec, dozorca	850

129

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 sierpnia 1966 r.

w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników terenowych urzędów jakości i miar oraz urzędów probierczych.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 września 1966 r. Nr 35, poz. 211)

Na podstawie art. 5 i 10 oraz art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39), po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do pracowników zatrudnionych w okręgowych i obwodowych urzędach jakości i miar oraz w urzędach probierczych.

2. Zasady wynagradzania kierowców i innych pracowników samochodowych zatrudnionych w okręgowych i obwodowych urzędach jakości i miar oraz w urzędach probierczych regulują odrębne przepisy.

§ 2. Ustala się tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników terenowych urzędów jakości i miar oraz urzędów probierczych, zwaną dalej „tabelą”, stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

§ 3. Prezes Centralnego Urzędu Jakości i Miar w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może uzupełnić tabelę nowymi stanowiskami.

§ 4. 1. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia do pracy w terenowych urzędach jakości i miar oraz w urzędach probierczych mogą być przyjmowani wyłącznie pracownicy posiadający kwalifikacje przewidziane w tabeli.

2. Prezes Centralnego Urzędu Jakości i Miar może w uzasadnionych wypadkach skrócić dla nowo przyjętego pracownika o szczególnie wysokich kwalifikacjach ustalony w tabeli okres praktyki zawodowej, nie więcej jednak niż o 1/4 tego okresu.

§ 5. 1. Przy przyjęciu do pracy przyznaje się pracownikowi najniższą stawkę uposażenia przewidzianą w tabeli dla tego stanowiska.

2. Ze względu na wyjątkowe kwalifikacje, rodzaj wykonywanej pracy i stopień związanej z nią odpowiedzialności Prezes Centralnego Urzędu Jakości i Miar może przyznać nowo przyjmowanemu pracownikowi uposażenie wyższe od określonego w ust. 1, nie przekraczające jednak 80% najwyższej stawki uposażenia przewidzianego dla danego stanowiska.

§ 6. 1. Pracownik może awansować w obrębie danego stanowiska co dwa lata w jednym z ustalonych terminów awansów (w dniu 1 stycznia lub w dniu 22 lipca z ważnością od dnia 1 sierpnia).

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków powołania pracownika na wyższe stanowisko lub przyznania uposażenia po okresie próbnym.

3. Pracownikowi, który podwyższy kwalifikacje uzyskując wykształcenie średnie lub wyższe, przysługuje prawo do awansu niezależnie od obowiązujących terminów awansowych.

4. Pracownikowi przyjętemu na okres próbny może być po upływie tego okresu przyznane wyższe uposażenie, z tym że dalsze awansowanie w obrębie danego stanowiska może następować tylko na zasadach określonych w ust. 1.

5. Podwyżka uposażenia z tytułu awansu nie może być wyższa niż 300 zł.

6. Przepis ust. 5 stosuje się również przy zaszeregowaniu pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 7. 1. Tworzy się fundusz nagród dla pracowników terenowych urzędów jakości i miar oraz urzędów probierczych w wysokości 4% osobowego funduszu płac z przeznaczeniem na nagrody dla pracowników wyróżniających się w pracy zawodowej.

2. Fundusz nagród, przeznaczony na nagrody dodatkowe dla pracowników technicznych za osiągnięcia w zakresie oddziaływania na poprawę jakości wyrobów i wyniki przeprowadzonych kontroli jakości oraz za osiągnięcia w ujawnieniu przestępstw i nadużyć w zakresie przepisów o miarach i narzędziach pomiarowych i przepisów prawa probierczego — utworzony na podstawie dotychczasowych przepisów — utrzymuje się w dotychczasowej wysokości, tj. 1,5%.

3. Nagrody przyznaje po zasięgnięciu opinii rady zakładowej Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych:

1) Prezes Centralnego Urzędu Jakości i Miar dla dyrektorów, zastępców dyrektorów do spraw jakości

i głównych księgowych okręgowych urzędów jakości i miar oraz dla dyrektorów i głównych księgowych urzędów probierczych;

2) dyrektor okręgowego urzędu jakości i miar oraz dyrektor urzędu probierczego dla podległych im pracowników.

4. Szczegółowe zasady przyznawania nagród ustali Prezes Centralnego Urzędu Jakości i Miar w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych.

§ 8. 1. Pracownikom obsługi przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych na zasadach określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

2. Pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu (dзорcom) przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź ponad 6 godzin w sobotę do pełnych 12 godzin na dobę (ponad 46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — 110% zasadniczej stawki godzinowej,

2) za godziny nadliczbowe ponad 12 godzin na dobę oraz za godziny nadliczbowe przypadające w niedzielę i święta oraz w nocy — 200% zasadniczej stawki godzinowej.

3. Pracownikom określonym w ust. 2 przysługuje w tygodniu jeden dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy, z tym że co trzeci tydzień dzień wolny od pracy powinien przypadać w niedzielę.

4. W celu ustalenia podstawowej stawki godzinowej za pracę określoną w ust. 2 dzieli się miesięczne wynagrodzenie pracownika przez 200.

§ 9. Do pracowników obsługi kotłowni centralnego ogrzewania (palaczy i ich pomocników) stosuje się zasady płac, premie i dodatki oraz zasady korzystania z odzieży ochronnej i roboczej obowiązujące dla tej kategorii pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej.

§ 10. 1. Oprócz uposażenia ustalonego w tabeli stanowisk pracownicy terenowych urzędów jakości i miar oraz urzędów probierczych mogą otrzymywać umundurowanie oraz odzież ochronną i roboczą przysługujące według norm określonych w odrębnych przepisach.

2. Rzemieślnicy wykwalifikowani mogą otrzymywać za terminowe i należyte jakościowo wykonanie zadań premię w wysokości do 30% uposażenia.

§ 11. 1. Pracownicy zatrudnieni w terenowych urzędach jakości i miar oraz w urzędach probierczych w dniu wejścia w życie rozporządzenia, którzy na podstawie dotychczasowych przepisów posiadają kwalifikacje wymagane dla danego stanowiska lub którzy zostali od tych wymagań zwolnieni, podlegają zaszeregowaniu na stanowisko odpowiednie do zajmowanego — niezależnie od wymaganych w tabeli kwalifikacji.

2. Osoby, które ukończyły zawodowe studia administracyjne na uniwersytetach, mogą zajmować stanowiska, dla których przewidziane jest wyższe wykształcenie ekonomiczne lub prawnicze, z wyjątkiem stanowisk radców prawnych.

§ 12. Pracownikom terenowych urzędów jakości i miar oraz urzędów probierczych nie przysługuje:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej

zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 13. 1. Przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 września 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku zastosowania rozporządzenia, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku mieszkaniowego, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 wypłaca się do dnia 30 czerwca 1967 r.

4. Począwszy od dnia 1 lipca 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku za każde półrocze począwszy od II półrocza 1967 r. przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od dnia 1 września 1964 r. do dnia 31 sierpnia 1965 r., powiększonym o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 sierpnia 1966 r.

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego powoduje obniżenie w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu — niezależnie od obliczeń półrocznych — dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239) oraz przepisy uchwały nr 228 Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1966 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów (Monitor Polski Nr 40, poz. 202).

§ 14. 1. Traci moc rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1959 r. w sprawie zastosowania przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydów rad narodowych do pracowników terenowych urzędów miar oraz urzędów probierczych (Dz. U.

z 1959 r. Nr 3, poz. 22, z 1964 r. Nr 47, poz. 322 i z 1965 r. Nr 45, poz. 281).

2. W stosunku do pracowników terenowych urzędów jakości i miar oraz urzędów probierczych traci moc uchwała nr 111 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania niektórych rzemieślników (Monitor Polski Nr 22, poz. 279 z późniejszymi zmianami).

§ 15. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz Prezesowi Centralnego Urzędu Jakości i Miar.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. (poz. 211).

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I UPOSAŻEŃ PRACOWNIKÓW TERENOWYCH URZĘDÓW JAKOŚCI I MIAR ORAZ URZĘDÓW PROBIERCZYCH

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Stawka uposażenia od—do w zł
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
Część A — Pracownicy techniczni				
1	Dyrektor urzędu	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie techniczne	4 8	3600—6300
2	Zastępca dyrektora do spraw jakości, kierownik zespołu branżowego	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie techniczne	4 8	3200—5500
3	Zastępca dyrektora do spraw metrologii	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie techniczne	4 8	3200—5000
4	Naczelnik wydziału technicznego, naczelnik obwodowego urzędu	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie techniczne	4 8	2600—4200
5	Starszy inspektor kontroli jakości	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie techniczne	4 8	2600—4800
6	Zastępca naczelnika obwodowego urzędu, kierownik laboratorium, kierownik pracowni	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie techniczne	3 6	1600—3600
7	Inspektor kontroli jakości	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie techniczne	3 6	1600—4000
8	Starszy inspektor legalizacyjny, starszy inspektor probierczy, starszy probierz	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie techniczne — średnie wykształcenie ogólnokształcące	3 6 10	1400—3100
9	Inspektor legalizacyjny, inspektor probierczy, probierz	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie techniczne — średnie wykształcenie ogólnokształcące	1 5 8	1400—2600
10	Starszy legalizator, starszy cechowniczy, rafiner	— średnie wykształcenie techniczne — średnie wykształcenie ogólnokształcące	2 2	950—2050 950—1800
11	Legalizator, laborant, cechowniczy	— średnie wykształcenie techniczne — średnie wykształcenie ogólnokształcące	1	950—1600 950—1400
12	Pomocnik legalizatora, cechowniczego	— zasadnicza szkoła zawodowa	1	850—1250
13	Praktykant, stażysta	— wyższe wykształcenie techniczne lub inne w zakresie danej specjalności — średnie wykształcenie	— —	1400—1500 950—1200
Część B — Pracownicy ekonomiczno-administracyjni				
14	Naczelnik wydziału, główny księgowy	— wyższe wykształcenie — średnie wykształcenie	4 8	2600—3900 2300—3500
15	Radca prawny	— wyższe wykształcenie prawnicze	4	2600—3900
16	Kierownik referatu, starszy inspektor	— wyższe wykształcenie — średnie wykształcenie	3 6	2000—3400 1600—3000
17	Inspektor	— wyższe wykształcenie — średnie wykształcenie	1 3	1500—2600 1400—2400
18	Starszy księgowy, starszy referent	— średnie wykształcenie	3	1000—2000
19	Księgowy, kasjer, referent	— średnie wykształcenie	2	1000—1700

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Stawka uposażenia od—do w zł
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
20	Młodszy księgowy, młodszy referent	— średnie wykształcenie — podstawowe wykształcenie	1 2	950—1400
21	Kontysta, kancelista	— podstawowe wykształcenie	—	950—1200
22	Starsza maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisanie na maszynie z szybkością 220 uderzeń na minutę	—	1050—1550
23	Maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisanie na maszynie z szybkością 180 uderzeń na minutę	—	1050—1350
24	Praktykant	— wyższe wykształcenie — średnie wykształcenie	— —	1400—1500 950—1250
25	Rzemieślnik gospodarczy wykwalifikowany	Część C — Pracownicy obsługi		1000—1700
26	Robotnik gospodarczy			900—1200
27	Starszy woźny			950—1050
28	Woźny, starszy dozorca			850— 950
29	Dozorca, sprzątaczką, goniec			850

130

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 sierpnia 1966 r.

w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników urzędów morskich.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 września 1966 r. Nr 35, poz. 212)

Na podstawie art. 5, art. 8 ust. 2, art. 10 i art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39), po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do pracowników urzędów morskich.

2. Uposażenie członków korpusu technicznego pożarnictwa zatrudnionych w urzędach morskich regulują odrębne przepisy.

3. Zasady wynagradzania kierowców i innych pracowników samochodowych zatrudnionych w urzędach morskich regulują odrębne przepisy.

4. Zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w działalności gospodarczej urzędów morskich oraz na jednostkach pływających regulują odrębne przepisy.

§ 2. 1. Ustala się tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników urzędów morskich, zwaną dalej „tabelą”, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Minister Żeglugi w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może uzupełnić tabelę stanowisk nowymi stanowiskami.

§ 3. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia do pracy w urzędach morskich mogą być przyjmowani wyłącznie pracownicy posiadający kwalifikacje przewidziane w tabeli.

§ 4. 1. Przy przyjęciu do pracy przyznaje się pracownikowi najniższą stawkę uposażenia przewidzianą w tabeli dla danego stanowiska.

2. Pracownikowi przyjmowanemu do pracy może być przyznane uposażenie o 10% wyższe od najniższej stawki przewidzianej w tabeli dla danego stanowiska, jeżeli posiada:

1) wymagane dla danego stanowiska wykształcenie wyższe oraz określony staż pracy bądź

2) wymagane dla danego stanowiska wykształcenie średnie oraz staż pracy przekraczający okres stażu przewidzianego dla danego stanowiska.

3. Ze względu na wymagane specyficzne wysokie kwalifikacje, rodzaj wykonywanej pracy i stopień związanej z nią odpowiedzialności pracownikowi przyjmowanemu do pracy, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, może być przyznane uposażenie wyższe od określonego w ust. 2, jednakże w granicach stawek uposażenia przewidzianych dla danego stanowiska.

4. Uposażenie, o którym mowa w ust. 3, przyznaje dyrektor urzędu morskiego za zgodą Ministra Żeglugi.

§ 5. 1. Pracownikowi urzędu morskiego, który posiada:

1) wykształcenie wyższe bądź

2) wykształcenie średnie i 10 lat pracy w urzędach morskich i innych jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Żeglugi,

może być przyznane uposażenie miesięczne przekraczające o 10% maksymalne stawki ustalone dla danego stanowiska, jeżeli jest to podyktowane szczególnymi potrzebami służb.

2. Liczba pracowników, którym podwyższono uposażenie w trybie ust. 1, nie może przekraczać 15%

ogółu pracowników urzędu morskiego objętych rozporządzeniem.

§ 6. 1. Pracownik może awansować w obrębie danego stanowiska co dwa lata w jednym z ustalonych terminów awansów (w dniu 1 stycznia lub w dniu 1 lipca).

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków powołania pracownika na wyższe stanowisko lub przyznania uposażenia po okresie próbnym.

3. Pracownikowi, który podwyższy kwalifikacje, uzyskując wykształcenie średnie lub wyższe, przysługuje prawo do awansu niezależnie od obowiązujących terminów awansowych.

4. Pracownikowi przyjętemu na okres próbny może być po upływie tego okresu przyznane wyższe uposażenie, z tym że dalsze awansowanie w obrębie danego stanowiska może następować tylko na zasadach określonych w ust. 1.

5. Podwyżka uposażenia z tytułu awansu nie może być wyższa niż 300 zł.

6. Przepis ust. 5 stosuje się również przy zaszeregowaniu pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 7. 1. Pracownicy zatrudnieni w dniu wejścia w życie rozporządzenia zakwalifikowani na stanowiska przewidziane w tabeli nie mogą otrzymać uposażenia niższego od dotychczas pobieranego.

2. W razie gdy dotychczasowe uposażenie netto jest wyższe od maksymalnej stawki uposażenia netto przewidzianej dla stanowiska, na które pracownik został zakwalifikowany, przyznaje się pracownikowi na czas pozostawania na tym stanowisku dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między uposażeniem dotychczasowym netto a górną stawką uposażenia netto przewidzianą dla danego stanowiska.

§ 8. 1. Tworzy się fundusz nagród w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac.

2. Nagrody przyznaje dyrektor urzędu morskiego po zasięgnięciu opinii rady zakładowej.

§ 9. 1. Wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych według zasad określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami) przysługuje następującym pracownikom służby turnusowej wymienionym w pkt 1—7 oraz pracownikom wymienionym w pkt 8—10:

- 1) oficerom i młodszym oficerom portu,
- 2) starszym bosmanom i bosmanom portu,
- 3) starszym obserwatorom i obserwatorom,
- 4) radarzystom,
- 5) starszym radiotelegrafistom i radiotelegrafistom,
- 6) pilotom portowym,
- 7) kierownikom radiolatarń i latarni morskich,
- 8) pracownikom wydziału bezpieczeństwa żegluga dokonującym inspekcji statków w godzinach pozasłużbowych na wniosek armatora lub stoczni,
- 9) starszym korektorom i korektorom map morskich,
- 10) pracownikom magazynowym.

Za podstawę do obliczenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe przyjmuje się 1/175 płacy zasadniczej.

Za pracę w godzinach nadliczbowych rozumie się pracę przekraczającą 8 godzin na dobę i 46 godzin tygodniowo. Za pracę przekraczającą 7 godzin dziennie do 8 godzin oraz przekraczającą 42 godziny tygodniowo do 46 godzin, przysługuje wynagrodzenie według stawek osobistego zaszeregowania, bez dopłat.

2. Pracownicy zatrudnieni w służbie turnusowej (zmianowej) na stanowiskach wymienionych w ust. 1 pkt 1—7 otrzymują za normalną pracę w porze nocnej dodatkowe wynagrodzenie za każdą przepracowaną godzinę w wysokości 10% od 1/175 części uposażenia zasadniczego. Za pracę w porze nocnej uważa się pracę w czasie od godziny 22.00 do godziny 6.00.

§ 10. 1. Pracownikom służby oznakowania nawigacyjnego zatrudnionym bezpośrednio przy pracach sondażowych i trałowaniu hydrograficznym, nadzorcóm ochrony wybrzeża, inspektorom obwodu ochrony rybołówstwa morskiego, starszym bosmanom i bosmanom portów rybackich i przystani jednoosobowych oraz pilotom portów rybackich może być przyznany miesięczny dodatek za pracę w przedłużonym czasie pracy w wysokości od 5% do 20% uposażenia zasadniczego. Pracownikom tym nie przysługuje prawo do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

2. Wysokość dodatku ustala dyrektor urzędu morskiego każdorazowo w zależności od wielkości wykonywanych zadań w danym miesiącu na wniosek kierownika właściwej komórki organizacyjnej, po uzgodnieniu z radą zakładową.

§ 11. 1. Pracownikom obsługi wymienionym w tabeli przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych na zasadach określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

2. Pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu (dozorcom i strażnikom) przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

- 1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź 6 godzin w sobotę do pełnych 12 godzin na dobę (ponad 46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — 110% zasadniczej stawki godzinowej,
- 2) za godziny nadliczbowe ponad 12 godzin na dobę oraz za godziny nadliczbowe przypadające w niedziele i święta oraz w nocy — 200% zasadniczej stawki godzinowej.

3. Pracownikom określonym w ust. 2 przysługuje w tygodniu jeden dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy, z tym że co trzeci tydzień dzień wolny od pracy powinien przypadać w niedzielę.

4. W celu ustalenia podstawowej stawki godzinowej za pracę określoną w ust. 2 dzieli się miesięczne wynagrodzenie pracownika przez 200.

§ 12. Do pracowników obsługi kotłów centralnego ogrzewania (palaczy i ich pomocników) stosuje się zasady płac, premie i dodatki oraz zasady korzystania z odzieży ochronnej i roboczej obowiązujące dla tej kategorii pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej.

§ 13. 1. Pracownicy zatrudnieni w terenowej służbie ochrony wybrzeża otrzymują bezpłatny deputat

opałowy w ilości 12 m przestrzennych drzewa opałowego.

2. Minister Żeglugi w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Marynarzy i Portowców ustali zasady i tryb przydziału deputatu opałowego.

§ 14. 1. Dodatkowe wynagrodzenie maszynistek zatrudnionych w hali maszyn określają odrębne przepisy.

2. Rzemieślnicy wykwalifikowani oraz konserwatorzy maszyn biurowych mogą otrzymywać za terminowe i należyte jakościowo wykonanie zadań premię w wysokości do 30% uposażenia.

§ 15. Pracownicy zatrudnieni w urzędach morskich w dniu wejścia w życie rozporządzenia, którzy na podstawie dotychczasowych przepisów posiadają kwalifikacje wymagane dla zajmowanego stanowiska lub którzy zostali od tych wymagań zwolnieni, podlegają zaszeregowaniu na stanowisko odpowiednie do zajmowanego — niezależnie od wymaganych w tabeli kwalifikacji.

§ 16. Pracownikom urzędów morskich przysługują dodatki za znajomość języków obcych według zasad ustalonych w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 17. Pracownikom urzędów morskich nie przysługuje:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124);

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 18. 1. Przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 września 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku zastosowania rozporządzenia, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku mieszkaniowego, pozostała część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 wypłaca się do dnia 30 czerwca 1967 r.

4. Począwszy od dnia 1 lipca 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku za każde półrocze począwszy od II półrocza 1967 r. przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od dnia 1 września 1964 r. do dnia 31 sierpnia 1965 r., powiększonym o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 sierpnia 1966 r.

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego powoduje obniżenie w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu — niezależnie od obliczeń półrocznych — dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239) oraz przepisy uchwały nr 228 Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1966 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów (Monitor Polski Nr 40, poz. 202).

§ 19. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników terenowych organów administracji morskiej (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 217 i z 1960 r. Nr 40, poz. 240).

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1966 r. z wyjątkiem § 5, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. (poz. 212).

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I UPOSAŻEŃ PRACOWNIKÓW URZĘDÓW MORSKICH

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Uposażenie miesięczne w stawkach od — do w zł
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej	
1	2	3	4	5
I. Dyrekcja				
1	Dyrektor urzędu morskiego	dplom kapitana żegluga wielkiej wyższe	—	5.000—7.000
2	Zastępca dyrektora urzędu morskiego	dplom kapitana żegluga wielkiej wyższe	—	4.500—6.000
II. Grupa zawodowa żeglugowo-portowa				
1	Kapitan portu w portach Gdańsk, Gdynia, Szczecin	dplom kapitana żegluga wielkiej	6	4.000—5.500
2	Naczelnik wydziału	dplom kapitana żegluga wielkiej, wyższe techniczne dplom kapitana żegluga małej, średnie techniczne	4 8	3.600—5.000
3	Starszy oficer portu Gdańsk, Gdynia, Szczecin (zastępca kapitana)	dplom kapitana żegluga wielkiej dplom kapitana żegluga małej	4 8	3.600—4.600
4	Kierownik bazy oznakowania nawigacyjnego Kierownik oddziału	wyższe techniczne średnie techniczne dplom kapitana żegluga wielkiej, wyższe techniczne dplom kapitana żegluga małej średnie techniczne	2 6 3 5 6	2.800—4.200
5	Starszy inspektor odpowiedniej specjalności Starszy oficer nawigacyjny w portach Gdańsk, Gdynia, Szczecin	dplom kapitana żegluga wielkiej, wyższe dplom kapitana żegluga małej, dplom oficera odpowiedniej specjalności I—III klasy	3 5	2.600—3.900
6	Kapitan portu nie wymienionego pod lp. 1	dplom kapitana żegluga małej dplom porucznika żegluga małej dplom porucznika żegluga małej	3 5 7	2.500—3.600
7	Kierownik oddziału w bazie oznakowania nawigacyjnego Starszy oficer nabrzeży Oficer nawigacyjny Inspektor odpowiedniej specjalności	wyższe średnie techniczne dplom kapitana żegluga małej dplom porucznika żegluga wielkiej dplom oficera odpowiedniej specjalności II—III klasy, dplom porucznika żegluga małej	3 6 3 5 6	2.300—3.400
8	Oficer portu Gdańsk, Gdynia, Szczecin, oficer nabrzeży Kierownik radiolatarni morskiej, pilot portowy	dplom porucznika żegluga wielkiej dplom porucznika żegluga małej wyższe średnie techniczne, dplom pilota	4 6 2 6	1.800—2.800
9	Młodszy oficer portu Gdańsk, Gdynia, Szczecin Oficer portu nie wymienionego pod lp. 8	dplom porucznika żegluga małej dplom szypra żegluga małej I klasy	2 4	1.800—2.500
10	Starszy bosman, starszy obserwator, radarzysta, starszy radiotelegrafista	świadcstwo bosmana, świadctwo starszego marynarza, kurs specjalistyczny	3	1.400—2.000
11	Bosman, obserwator, radiotelegrafista	świadcstwo bosmana, świadctwo starszego marynarza, kurs specjalistyczny	1	1.200—1.800
III. Grupa zawodowa techniczno-ekonomiczna				
1	Główny księgowy	wyższe średnie	4 8	3.600—4.500
2	Naczelnik wydziału	wyższe średnie	4	3.300—4.200

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Uposażenie miesięczne w stawkach od — do w zł
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej	
1	2	3	4	5
3	Kierownik oddziału Radca prawny	wyższe średnie wyższe prawnicze	4 8 4	2.600—3.900
4	Starszy inspektor odpowiedniej specjalności Starszy rewident, Starszy geodeta Starszy referent do spraw Kierownik zakładowego ośrodka informacji techniczno-ekonomicznej Kierownik kolegium orzekającego	wyższe średnie wyższe prawnicze	3 6 2	2.000—3.400 1.600—3.000
5	Kierownik obwodu ochrony wybrzeża Kierownik oddziału terenowego	wyższe techniczne lub leśnicze średnie techniczne lub leśnicze	3 6	2.000—3.000
6	Inspektor, geodeta, rewident, referent do spraw Inspektor obwodu ochrony rybołówstwa morskiego Inspektor w obwodzie ochrony wybrzeża Inspektor w oddziale terenowym Referent prawny	wyższe średnie wyższe prawnicze	3 6 1	1.500—2.600 1.400—2.400 1.500—2.600
7	Samodzielny referent	wyższe średnie	2 4	1.500—2.600
8	Kierownik biblioteki technicznej	wyższe średnie bibliotekarskie	1 4	1.800—2.500 1.000—2.000
9	Kartograf, starszy korektor map morskich Kierownik magazynu technicznego	średnie	3	1.600—2.300
10	Starszy referent Starszy księgowy Starszy likwidator Kasjer główny	średnie	2	1.600—2.200
11	Nadzorca ochrony wybrzeża Kreślarz wykwalifikowany	średnie	1	1.250—2.000
12	Korektor map morskich Stenotypistka Sekretarka	średnie	1 2	1.100—1.900
13	Magazynier w magazynie technicznym	średnie	1	1.000—1.800
14	Kierownik kancelarii głównej Kierownik kancelarii tajnej Kierownik hali maszyn Referent, księgowy, likwidator kasjer	średnie	1	1.000—1.700
15	Starsza maszynistka poza halą maszyn	średnie kurs zawodowy	2	1.050—1.550
16	Starsza telefonistka, teletypistka	średnie podstawowe, kurs zawodowy	1 2	950—1.100
17	Starsza maszynistka w hali maszyn, maszynistka poza halą maszyn	podstawowe, kurs zawodowy	2	1.050—1.350
18	Kancelistka, kontystka, magazynier, telefonistka	podstawowe, kurs zawodowy	—	950—1.200
19	Maszynistka w hali maszyn	podstawowe, kurs zawodowy	—	950—1.150
IV. Pracownicy obsługi				
1	Rzemieślnik gospodarczy wykwalifikowany			1.000—1.700
2	Robotnik gospodarczy, powielaczowy			900—1.200
3	Starszy woźny			950—1.050
4	Woźny, portier, szatniarz, dźwigowy, starszy strażnik, starszy dozorca			850— 950
5	Strażnik, sprzątaczką, goniec, dozorca			850

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. (poz. 212).

ZASADY PRYZNAWANIA DODATKÓW ZA ZNAJOMOŚĆ JĘZYKÓW OBCYCH

§ 1. 1. Pracownikom urzędów morskich zatrudnionym na stanowiskach wymagających biegłej znajomości języków obcych do wykonywania czynności służbowych przysługuje prawo do dodatków za znajomość języków obcych.

2. Wysokość dodatków za biegłą znajomość języków obcych w słowie i piśmie wynosi:

— za znajomość pierwszego języka — 120 zł miesięcznie,

— za znajomość każdego następnego języka — 90 zł miesięcznie.

§ 2. Prawo do dodatków za znajomość języków obcych powstaje od pierwszego dnia następnego miesiąca po pomysłnym złożeniu przez pracownika egzaminu ze znajomości języka obcego, gaśnie zaś z końcem miesiąca, w którym pracownik przestał pełnić czynności służbowe na stanowisku, z tytułu którego pobierał wyżej wymieniony dodatek.

§ 3. Wykaz stanowisk, które uprawniają do pobierania dodatków za znajomość języków obcych, ustala Minister Żegluga w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Marynarzy i Portowców, na wniosek dyrektora urzędu morskiego.

131

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 sierpnia 1966 r.

w sprawie uposażenia sędziów, asesorów i aplikantów sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 września 1966 r. Nr 35, poz. 213)

Na podstawie art. 5, 7, 8 ust. 2 i art. 10 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisom niniejszego rozporządzenia podlegają sędziowie, asesory i aplikanci sądów powszechnych i sędziowie sądów ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Ustala się dla pracowników wymienionych w § 1 dziesięć grup uposażenia zasadniczego:

Grupa uposażenia zasadniczego	Kwota miesięcznego uposażenia w złotych
I A	5000
I B	4600
I C	4200
II	3800
III	3400
IV	3000
V	2700
VI	2200
VII	1800
VIII	1550

§ 3. Uposażenie zasadnicze w kwocie ustalonej w § 2 otrzymują:

- 1) Prezes, wiceprezes, sędzia w grupie III—I A Trybunału Ubezpieczeń Społecznych
- 2) Prezes, wiceprezes, sędzia w grupie III—I A sądu wojewódzkiego
- 3) Prezes, wiceprezes, sędzia w grupie V—I C okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych
- 4) Prezes, wiceprezes, sędzia w grupie V—I C sądu powiatowego
- 5) Asesor w grupie VI
- 6) Aplikant w grupie VIII—VII

§ 4. Grupę uposażenia zasadniczego przyznaje Minister Sprawiedliwości. Minister Sprawiedliwości

może upoważnić prezesów sądów wojewódzkich do przyznania grup uposażenia zasadniczego asesorom i aplikantom.

§ 5. 1. Sędzia sądu powiatowego powołany na stanowisko sędziego sądu wojewódzkiego bądź sędzia okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych powołany na stanowisko sędziego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych otrzymują od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po dacie uchwały Rady Państwa o powołaniu uposażenie zasadnicze w grupie przewidzianej dla stanowiska sędziego, na które został powołany, co najmniej jednak w grupie bezpośrednio wyższej od posiadanej w dniu podjęcia uchwały o powołaniu.

2. Sędzia uzyskujący stopień naukowy może otrzymać od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po dacie uzyskania stopnia naukowego grupę bezpośrednio wyższą od posiadanej, nie wyższą jednak od najwyższej grupy przewidzianej dla zajmowanego przez niego stanowiska.

3. Asesor sądowy pełniący obowiązki sędziego może po roku pracy na stanowisku asesora otrzymać uposażenie zasadnicze ze zwyczajną 10%.

§ 6. 1. Pracownik może otrzymać wyższą grupę uposażenia zasadniczego tylko w drodze awansowania.

2. Pracownik może awansować w obrębie danego stanowiska nie częściej niż co dwa lata. Jako terminy awansowe ustala się dzień 1 stycznia i 22 lipca ze zmianą uposażenia od dnia 1 sierpnia.

3. Przy awansowaniu pracowników przyznaje się uposażenie zasadnicze w grupie bezpośrednio wyższej od dotychczas posiadanej przez pracownika.

4. Przepisy ust. 1—3 nie dotyczą wypadków określonych w § 5 oraz powołania na wyższe stanowisko.

§ 7. Dla pracowników objętych § 1 ustala się 11 stawek dodatku funkcyjnego w następującej wysokości:

Stawka dodatku funkcyjnego	Kwota miesięczna dodatku w zł
1	2000
2	1600
3	1300
4	1100
5	950
6	800
7	650
8	500
9	350
10	250
11	200

§ 8. 1. Dodatek funkcyjny przysługuje za pełnienie niżej określonych funkcji:

Funkcja	Stawka
1) Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych	3 do 1
2) Prezes sądu wojewódzkiego	3 do 1
3) Prezes okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych	6 do 4
4) Wiceprezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych	7 do 4
5) Wiceprezes sądu wojewódzkiego	7 do 4
6) Przewodniczący wydziału, wizytator w sądzie wojewódzkim	8 do 5
7) Przewodniczący wydziału, wizytator w Trybunale Ubezpieczeń Społecznych	8 do 5
8) Prezes sądu powiatowego dla miasta (dzielnicy lub powiatu) liczącego więcej niż 100 tys. mieszkańców bądź dla 2 lub więcej powiatów (miast stanowiących powiat, dzielnic)	7 do 4
9) Prezes sądu powiatowego nie wymienionego w pkt 8	9 do 5
10) Wiceprezes okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, kierownik sekcji orzecznictwa w Trybunale Ubezpieczeń Społecznych	9 do 7
11) Wiceprezes sądu powiatowego, przewodniczący wydziału zamiejscowego lub wydziału dla nieletnich	10 do 7
12) Przewodniczący wydziału w okręgowym sądzie ubezpieczeń społecznych, przewodniczący wydziału w sądzie powiatowym	11 do 7

2. Zasady przyznawania dodatku funkcyjnego ustali Minister Sprawiedliwości.

§ 9. Dodatek funkcyjny określony w § 8 nie przysługuje pracownikom w okresie zawieszenia w pełnieniu służby oraz na czas przekraczający 3 miesiące niepełnienia z innych powodów obowiązków, do których przywiązany jest dodatek. W ostatnim jednak wypadku o wstrzymaniu wypłaty dodatku decyduje Minister Sprawiedliwości.

§ 10. Pracownikom wymienionym w § 1, którym powierzono pełnienie obowiązków bądź których delegowano na stanowisko uprawniające do dodatku funkcyjnego przewidzianego w § 8, przysługuje na czas pełnienia tych obowiązków bądź delegacji — bez zmiany zasadniczego uposażenia — odpowiedni dodatek przywiązany do danego stanowiska.

§ 11. 1. W razie przeniesienia pracownika wymienionego w § 1 na stanowisko, do którego przywiązane jest uposażenie zasadnicze niższe od uposażenia

zasadniczego pobieranego na poprzednio zajmowanym stanowisku, Minister Sprawiedliwości może zezwolić na zachowanie przez pracownika uposażenia zasadniczego w dotychczasowej wysokości.

2. Sędzia lub asesor delegowany do państwowego biura notarialnego bądź do innej jednostki w organach wymiaru sprawiedliwości zachowuje prawo do uposażenia zasadniczego przysługującego mu według stanowiska (§ 3) zajmowanego bezpośrednio przed delegacją.

§ 12. 1. Pracownikom wymienionym w § 3 pkt 1—5 przysługuje dodatek za wysługę lat.

2. Dodatek za wysługę lat wynosi:

250 zł po 3 latach wysługi,
400 zł po 6 latach wysługi,
550 zł po 9 latach wysługi,
700 zł po 12 latach wysługi.

3. Dodatek za wysługę lat przysługuje niezależnie od innych dodatków i płatny jest miesięcznie z góry poczynsz od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym pracownik nabył prawo do dodatku bądź prawo do wyższej stawki dodatku.

4. Do wysługi lat zalicza się okres służby po dniu 22 lipca 1944 r.:

1) na stanowiskach sędziowskich, asesorskich, aplikanckich w sądownictwie powszechnym i sądach ubezpieczeń społecznych, na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego oraz dyrektora i członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego,

2) na stanowiskach prokuratorów, wiceprokuratorów, podprokuratorów, referendarzy śledczych, asesorów i aplikantów prokuratorskich,

3) na stanowiskach wymienionych w pkt 1 i 2 w wojskowej służbie sprawiedliwości,

4) w b. Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym na stanowiskach określonych przez Ministra Sprawiedliwości.

5. Minister Sprawiedliwości może zaliczyć pracownikowi do wysługi lat również okres innej służby (wykonywania zawodu) aniżeli wymienione w ust. 4, jeżeli służba ta (wykonywanie zawodu) przyczyniła się do podniesienia jego kwalifikacji.

§ 13. 1. Dla pracowników wymienionych w § 1 ustala się fundusz nagród w wysokości 3% planowanego funduszu płac.

2. Zasady gospodarowania funduszem nagród ustali Minister Sprawiedliwości.

§ 14. Minister Sprawiedliwości może ustalić w drodze rozporządzenia w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac dla pracowników wymienionych w § 1, którym powierzono pełnienie funkcji nie przewidzianych w § 8, odpowiedni dodatek funkcyjny.

§ 15. Minister Sprawiedliwości przyzna pracownikom objętym niniejszym rozporządzeniem nowe grupy uposażenia zasadniczego.

§ 16. 1. Dla pracowników objętych regulacją płac aktualnie pobierany przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239) ulega z dniem 1 października 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku

regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia (uposażenia zasadniczego oraz dodatków do tego uposażenia).

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku mieszkaniowego, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od dnia 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od I półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od dnia 1 września 1964 r. do dnia 31 sierpnia 1965 r., powiększonym o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 września 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego powoduje obniżenie w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym — począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu,

niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

§ 17. 1. Tracą moc:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie uposażenia sędziów, członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz asesorów i aplikantów sądowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 31, poz. 184, z 1961 r. Nr 57, poz. 316, z 1963 r. Nr 44, poz. 246 i z 1964 r. Nr 38, poz. 241) — w stosunku do pracowników objętych niniejszym rozporządzeniem, z wyjątkiem §§ 10a i 13 ust. 2,

2) uchwała nr 108 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1958 r. w sprawie dodatkowego funduszu nagród dla sędziów i asesorów sądowych,

3) § 3 uchwały nr 265 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie niektórych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby oraz nagród przyznawanych pracownikom prezydiów rad narodowych i terenowych organów podległych ministrom (Monitor Polski Nr 53, poz. 585) — w stosunku do pracowników objętych niniejszym rozporządzeniem.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

132

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 sierpnia 1966 r.

w sprawie uposażenia administracyjnych pracowników sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 września 1966 r. Nr 35, poz. 214)

Na podstawie art. 5, 8 ust. 2, art. 10 i 12 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do administracyjnych pracowników sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych z wyjątkiem kierowców i innych pracowników samochodowych, których zasady wynagradzania regulują odrębne przepisy.

§ 2. 1. Ustala się tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażenia, zwaną dalej „tabelą”, stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

2. Tabela dotyczy:

- 1) w części A — pracowników sądów wojewódzkich i Trybunału Ubezpieczeń Społecznych,
- 2) w części B — pracowników sądów powiatowych i okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych,
- 3) w części C — pracowników wszystkich sądów,
- 4) w części D — pracowników obsługi.

3. Przewidziany w tabeli dodatek sądowy może być podwyższony dla woźnego sądowego przydzielo-

nego do obsługi posiedzeń sądowych o kwotę od 100 do 150 zł w każdej z trzech przewidzianych stawek.

4. Zasady przyznawania dodatku sądowego jako dodatku uzasadnionego specjalnymi kwalifikacjami i warunkami pracy ustali Minister Sprawiedliwości.

§ 3. 1. Pracownikom protokolującym na rozprawach na maszynach bądź za pomocą stenografowania przysługuje dodatek w wysokości od 50 do 350 zł miesięcznie.

2. Pracownikom protokolującym na posiedzeniach sądowych przysługuje, jeżeli posiedzenie trwa dłużej niż 1 godzinę ponad obowiązujący w danym dniu czas urzędowania, dodatek w wysokości 38 zł.

3. Zasady i warunki przyznawania dodatku przewidzianego w ust. 1 ustala Minister Sprawiedliwości w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych.

4. Dodatek sądowy i dodatek wymieniony w § 3 ust. 2 nie podlegają podatkowi od wynagrodzeń.

§ 5. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może wprowadzić do tabeli nowe stanowiska.

§ 6. Zakwalifikowania pracowników na stanowiska przewidziane w tabeli dokonują:

1) Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych i prezesi okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych — każdy w stosunku do pracowników podległego mu sądu,

2) prezesi sądów wojewódzkich — w stosunku do pracowników sądu wojewódzkiego i sądów powiatowych okręgu sądu wojewódzkiego.

§ 7. 1. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia do pracy w sądach powszechnych i sądach ubezpieczeń społecznych mogą być przyjmowani na stanowiska przewidziane w tabeli wyłącznie pracownicy odpowiadający kwalifikacjom wymagany na tych stanowiskach.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do awansowania na wyższe stanowiska bądź przenoszenia pracowników na inne stanowiska przewidziane w tabeli.

3. W uzasadnionych wypadkach ze względu na doświadczenie zawodowe pracownika bądź gdy wymaga tego interes służby, kierownicy jednostek wymienionych w § 6 mogą przyjąć do pracy, awansować na wyższe stanowisko bądź przenosić na stanowiska przewidziane w tabeli pracowników, którzy nie odpowiadają kwalifikacjom przewidzianym w tabeli.

4. Przepis ust. 3 nie ma zastosowania do pracowników przyjmowanych do pracy na stanowisko pomocnika sekretarza, na stanowiska, których zajmowanie uzależnione jest od złożenia egzaminu na stanowisko sekretarza sądowego bądź komornika sądowego, nadto na stanowisko starszego inspektora do spraw technicznych.

§ 8. Przy przyjęciu do pracy przyznaje się pracownikowi najniższe uposażenie zasadnicze przewidziane w tabeli dla danego stanowiska. Jeżeli pracownik posiada odpowiednie doświadczenie zawodowe bądź gdy wymaga tego interes służby, kierownik jednostki uprawniony do zakwalifikowania pracownika (§ 6) może przyznać uposażenie zasadnicze wyższe.

§ 9. 1. Pracownik może otrzymać wyższe uposażenie zasadnicze tylko w drodze awansu.

2. Pracownik może być awansowany w obrębie danego stanowiska nie częściej niż co dwa lata. Jako terminy awansowe ustala się dzień 1 stycznia i 22 lipca ze zmianą wynagrodzenia od dnia 1 sierpnia.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą wypadków powołania pracownika na wyższe stanowisko lub ustalenia wynagrodzenia po okresie próbnym; nie dotyczą również wypadków, gdy pracownik podwyższy kwalifikacje, uzyskując wykształcenie średnie lub wyższe albo złoży pomyślnie egzamin na stanowisko sekretarza.

4. Podwyżka uposażenia zasadniczego przyznana w związku z awansem nie może przekroczyć 300 zł miesięcznie.

5. Przepisy ust. 4 mają również zastosowanie przy podwyżce uposażenia zasadniczego przyznanej w

związku z wprowadzeniem w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 10. 1. Pracownikowi posiadającemu wysokie kwalifikacje oraz praktykę w zakresie czynności ściśle związanych z jego stanowiskiem lub gdy wymagają tego ważne względy służbowe, może Minister Sprawiedliwości przyznać uposażenie zasadnicze o 10% wyższe od maksymalnego uposażenia zasadniczego, przewidzianego w tabeli dla zajmowanego przez pracownika stanowiska.

2. Liczba pracowników, którym podwyższono uposażenie w trybie ust. 1, nie może przekroczyć 15% ogółu pracowników administracyjnych zatrudnionych w każdej z instancji sądowych.

§ 11. Wynagrodzenie za każdą efektywną godzinę pracy pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy ustala się w wysokości proporcjonalnej do uposażenia określonego na danym stanowisku za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

§ 12. 1. Tworzy się fundusz nagród dla pracowników objętych rozporządzeniem w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac.

2. Zasady gospodarowania funduszem nagród ustala Minister Sprawiedliwości.

§ 13. 1. Utrzymuje się w mocy nagradzanie pracowników zatrudnionych przy ściąganiu należności sądowych.

2. Nagrody z tego tytułu wypłaca się z oddzielnego funduszu nagród ustalonego w wysokości 0,6% od globalnej kwoty uiszczeń.

3. Regulamin nagród ustali Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Finansów i Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych.

§ 14. Rzemieślnicy wykwalifikowani mogą otrzymywać za terminowe i należyte jakościowo wykonywanie zadań premię w wysokości do 30% uposażenia zasadniczego.

§ 15. 1. Pracownikom obsługowym z wyjątkiem starszych strażników, strażników, dozorców i portierów przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych na zasadach określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

2. Pracownikom zatrudnionym na stanowiskach starszego strażnika, strażnika, portiera i dozorców przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości:

1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź ponad 6 godzin w sobotę do pełnych 12 godzin na dobę (ponad 46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — 110% stawki godzinowej uposażenia podstawowego,

2) za godziny nadliczbowe ponad 12 godzin na dobę oraz za godziny nadliczbowe przypadające w niedzielę i święta oraz w nocy — 200% stawki godzinowej uposażenia podstawowego.

3. Pracownikom określonym w ust. 2 przysługuje w tygodniu jeden dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy, z tym że co trzeci tydzień wolny dzień od pracy powinien przypadać w niedzielę.

4. W celu ustalenia stawki godzinowej za pracę określoną w ust. 2 dzieli się miesięcznie uposażenie podstawowe pracownika przez 200.

§ 16. Oprócz uposażenia ustalonego w tabeli pracownicy sądów mogą otrzymywać umundurowanie oraz odzież ochronną i roboczą, przysługującą według norm określonych w odrębnych przepisach.

§ 17. Dodatkowe wynagrodzenie maszynistek zatrudnionych w hali maszyn i wynagrodzenia funkcyjne dla rewidentów określają odrębne przepisy.

§ 18. Sprzątaczkę wynagradzane według powierzchni sprzątanej, stanowiącej podstawę ustalenia stawki jednostkowej za m² powierzchni sprzątanej, są wynagradzane według stawki podstawowej, którą określi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 19. Pracownicy administracyjni zatrudnieni w sądach powszechnych i sądach ubezpieczeń społecznych w dniu wejścia w życie rozporządzenia, którzy na podstawie dotychczasowych przepisów posiadają kwalifikacje wymagane dla zajmowanego stanowiska lub którzy zostali od tych wymagań zwolnieni, zachowują dotychczasowe stanowiska bądź podlegają zaszeregowaniu na stanowisko odpowiednie dla zajmowanego — niezależnie od wymaganych w tabeli kwalifikacji.

§ 20. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 21. 1. Dla pracowników objętych regulacją płac aktualnie pobierany przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), ulega z dniem 1 października 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia (uposażenia zasadniczego oraz dopłat do tego uposażenia).

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku mieszkaniowego, pozostałą część dodatku, po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1, wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od dnia 1 stycznia 1967 r. ustalanie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od I półrocza 1967 r. przyjmuje się porównanie średnio-

miesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od dnia 1 września 1964 r. do dnia 31 sierpnia 1965 r., powiększonym o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 września 1966 r.

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego powoduje obniżenie w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym — począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

§ 22. Przepisy § 21 nie mają zastosowania do pracowników objętych uchwałą nr 228 Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1966 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów (Monitor Polski Nr 40, poz. 202).

§ 23. 1. W stosunku do pracowników objętych rozporządzeniem tracą moc wszystkie przepisy w zakresie w nim uregulowanym, w szczególności:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1961 r. w sprawie uposażenia administracyjnych pracowników sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 40, poz. 204),

2) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1965 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk administracyjnych pracowników sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12, poz. 82),

3) uchwała nr 279 Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1955 r. w sprawie dodatków dla pracowników sądów powszechnych za udział w posiedzeniach sądowych (Monitor Polski Nr 36, poz. 349).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w § 2 ust. 4 pozostają w mocy przepisy dotychczasowe.

§ 24. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości, Ministrowi Finansów oraz Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1966 r. (poz. 214).

**TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I UPOSAŻENIA PRACOWNIKÓW ADMINISTRACYJNYCH SĄDÓW
POWSZECHNYCH I SĄDÓW UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**

A. Sądy wojewódzkie i Trybunał Ubezpieczeń Społecznych

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Uposażenie zasadnicze miesięczne w stawkach od — do w zł	Dodatek sądowy stawka w zł		
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej		1	2	3
1	2	3	4	5	6	7	8
1	Kierownik oddziału (sekcji kadr) główny księgowy, naczelnik sekretariatu prezydyjnego (TUS)	wyższe	4	2300—3200	300	400	500
		średnie	8	1900—2900			
2	Starszy rewident, starszy inspektor, starszy referent do spraw..., kierownik (sekretarz) biura okręgowej komisji badania zbrodni hitlerowskich	wyższe	3	1900—2900	300	400	500
		średnie	6	1600—2700			
3	Starszy inspektor do spraw technicznych	wyższe	4	2600—3900	—	—	—
		średnie	6	1600—3000			
4	Starszy kurator zawodowy	wyższe	3	1800—2900	300	400	500
		średnie	6	1500—2400			
5	Kurator zawodowy	wyższe	2	1500—2700	300	400	500
		średnie	4	1300—2300			
6	Kierownik sekretariatu	średnie i egzamin sekretarski	5	1500—2700	260	350	440
7	Rewident, inspektor	wyższe	1	1500—2200	260	350	440
		średnie	3	1300—1900			
8	Główny kasjer sądowy	średnie	3	1300—2000	220	300	380
9	Kierownik biblioteki	średnie	3	1300—1800	150	220	300

B. Sądy powiatowe i okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych

1	Starszy kurator zawodowy	wyższe	3	1800—2900	300	400	500
		średnie	6	1500—2400			
2	Kurator zawodowy	wyższe	2	1500—2700	300	400	500
		średnie	4	1300—2300			
3	Kierownik sekretariatu (rachuby)	średnie i egzamin sekretarski	5	1500—2700	260	350	440
4	Główny księgowy	wyższe	2	1500—2700			
		średnie	4	1300—2300	260	350	440
5	Komornik sądowy	wyższe	1	1150—2000	—	—	—
		średnie i egzamin na komornika	1	1000—1600			

C. Wszystkie sądy

1	Starszy sekretarz sądowy	średnie i egzamin sekretarski	2	1300—2200	220	300	380
2	Sekretarz sądowy	średnie i egzamin sekretarski	1	1150—2000	200	260	330
3	Referent do spraw..., starszy referent	średnie	2	1300—2000	170	260	350
4	Starszy księgowy	średnie	3	1200—1900	150	220	300
5	Kasjer sądowy	średnie	1	1100—1700	200	260	330
6	Referent	średnie	1	1000—1600	150	220	300
		podstawowe	2				
7	Księgowy	średnie	1	1100—1700	150	220	300
		podstawowe	3				

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Uposażenie zasadnicze miesięczne w stawkach od — do w zł	Dodatek sądowy stawka w zł		
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej		1	2	3
1	2	3	4	5	6	7	8
8	Maszynistka referent	średnie	1	950—1400	150	220	300
		podstawowe	2 w tym 1 rok praktyki w sądzie				
9	Kierownik hali maszyn	średnie	1	1000—1700	—	—	—
		podstawowe	3				
10	Kierownik centrali telefonicznej	średnie	1	1050—1550	—	—	—
		podstawowe	4				
	Starsza maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisanja na maszynie z szybkością 220 uderzeń na minutę	—				
11	Maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisanja na maszynie z szybkością 180 uderzeń na minutę	—	1050—1350	—	—	—
	Starsza maszynistka w hali maszyn	podstawowe i umiejętność pisanja na maszynie z szybkością co najmniej 220 uderzeń na minutę	—				
12	Maszynistka w hali maszyn	podstawowe i umiejętność pisanja na maszynie z szybkością co najmniej 180 uderzeń na minutę	—	950—1150	—	—	—
13	Fotokopista	podstawowe i umiejętność sporządzania fotokopii dokumentacji sądowej	1	950—1350	150	220	300
14	Starszy rejestrator	podstawowe	1 rok praktyki w sądzie	950—1350	—	—	—
15	Pomocnik sekretarza	średnie	—	950—1250	—	—	—
16	Praktykant	wyższe	—	1100—1500	—	—	—
		średnie	—	950—1250			
		podstawowe	—	850			

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Uposażenie zasadnicze miesięczne w stawkach od — do w zł	Dodatek sądowy stawka w zł		
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej		1	2	3
1	2	3	4	5	6	7	8
D. Pracownicy obsługi							
1	Woźny sądowy	—	2	950—1200	120	180	240
2	Starszy woźny	—	—	950—1050	—	—	—
3	Wykwalifikowany rzemieślnik gospodarczy, palacz centralnego ogrzewania	—	—	1000—1700	—	—	—
4	Rzemieślnik gospodarczy	—	—	950—1400	—	—	—
5	Robotnik gospodarczy	—	—	900—1200	—	—	—
6	Woźny, portier, dźwigowy, starszy strażnik	—	—	850—950	—	—	—
7	Strażnik, dozorca, sprzątaczką	—	—	850	—	—	—

133

ZARZĄDZENIE Nr 14

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 18 maja 1966 r.

w sprawie określenia stawek wynagrodzeń za opracowanie programów szkolenia kursowego oraz innych pomocy naukowych, za ocenę prac konsultacyjnych (kontrolnych) oraz wynagrodzenia niektórych pracowników niepełnozatrudnionych na korespondencyjnych (zaocznych) kursach szkolenia lub doskonalenia zawodowego.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 1 lipca 1966 r. Nr 4, poz. 7)

Na podstawie § 26 ust. 5 uchwały nr 239 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego (Monitor Polski Nr 58, poz. 274) oraz § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu

działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) w porozumieniu z Ministrem Finansów zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Stawki wynagrodzenia za opracowanie na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło programów szkolenia kursowego wynoszą:

L.p.	T R E Ś Ć	Jednostka miary	K u r s y		
			I stopnia	II stopnia	III stopnia
			złotych		
1.	Za opracowanie ramowego programu kursu słuchowego z uwzględnieniem założeń metodycznych i organizacyjnych	do 100 godz.	150	150—200	250
		ponad 100 do 300 godz.	150—200	200—250	350
		ponad 300 do 600 godz.	200—250	250—300	450
		ponad 600 godz. zajęć szkoleniowych	250—300	300—350	500
2.	Za opracowanie ramowego programu kursu korespondencyjnego (zaocznego) z uwzględnieniem założeń metodycznych i organizacyjnych	—	—	350—500	500—750
3.	Za opracowanie szczegółowego programu jednego przedmiotu	1 strona	40	50	80
4.	Za recenzję programu	—	do 30% stawki za opracowanie		
5.	Za aktualizację programu	—	do 50% stawki za opracowanie		

2. Przez aktualizację programu (ust. 1 lp. 5) rozumie się wprowadzenie zasadniczych zmian w zakresie organizacji kursu albo przedmiotu lub metody szkolenia.

3. W ramach stawek określonych w ust. 1 lp. 1, 2, 4, i 5 wysokość wynagrodzenia za opracowanie, recenzję i aktualizację programu zależy od trudności tematyki i jakości opracowania (recenzji, aktualizacji).

§ 2. 1. Podstawę dla określenia zasad i stawek wynagrodzeń za opracowanie skryptów, podręczników oraz tłumaczeń stanowi rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1955 r. w sprawie określenia wynagrodzeń oraz zasad zawierania umów o wydanie w formie książkowej dzieł literackich, naukowych i zawodowych (Dz. U. Nr 32, poz. 190 i z 1964 r. Nr 23, poz. 151).

2. Wynagrodzenie za inne pomoce naukowe, jak przykłady ćwiczeń, tablice poglądowe, modele, schematy, nie należące do opracowań wymienionych w ust. 1, dla których nie ma ustalonych cenników, określa się według umowy.

§ 3. 1. Wynagrodzenie za ocenę jednej pracy konsultacyjnej (kontrolnej) na kursach korespondencyjnych (zaocznych) ustala się w wysokości:

— dla profesorów i docentów oraz samodzielnych pracowników naukowo-badawczych

10 zł

— dla pozostałych

6 zł

2. Wynagrodzenie za ocenę jednej pracy końcowej na kursach korespondencyjnych (zaocznych) i innych wynosi:

— dla profesorów i docentów oraz samodzielnych pracowników naukowo-badawczych

10—30 zł

— dla pozostałych

6—20 zł

3. Za ocenę jednej pracy końcowej na kursie III stopnia, której objętość wynosi co najmniej 10 stron maszynopisu, może być przyznane — zamiast stawek określonych w ust. 2 — wynagrodzenie w wysokości zależnej od rozmiarów pracy, licząc po 120 zł za arkusz autorski.

§ 4. 1. Ustala się następujące stawki wynagrodzenia pracowników niepełnozatrudnionych na kursach korespondencyjnych (zaocznych):

L.p.	CZYNNOŚCI	K u r s y	
		II stopnia	III stopnia
		złotych miesięcznie	
1.	Kierownik kursu	800—1000	1000—1200
2.	Sekretarz kursu	600—750	750—900
3.	Kierownik punktu konsultacyjnego	300—500	300—500

2. Ustalone w ust. 1 stawki wynagrodzenia przysługują na kursie złożonym ze względu na dużą liczebność uczestników z kilku grup słuchaczy.

3. W ramach stawek wynagrodzenia ustalonych w ust. 1 przyznaje się wynagrodzenie zależnie od liczebności słuchaczy.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

134

WYJAŚNIENIE Nr 3 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 26 maja 1966 r.

w sprawie rozpatrywania spóźnionych wniosków o renty z dekretu o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin z tytułu inwalidztwa lub śmierci spowodowanych pobytem w hitlerowskich obozach koncentracyjnych, zaliczania do okresów zatrudnienia wymaganych do uzyskania prawa do renty okresów służby w oddziałach powstańczych Powstania Wielkopolskiego oraz okresów internowania żołnierzy oddziałów ludowych, które walczyły w czasie wojny domowej w Hiszpanii.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 1 lipca 1966 r. Nr 4, poz. 8)

W związku z powstałymi wątpliwościami w zakresie stosowania obowiązujących przepisów w sprawach, o których wyżej mowa, Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) wyjaśnia, co następuje:

1.1. W myśl art. 53 dekretu o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98 i Nr 36, poz. 164, z 1959 r.

Nr 14, poz. 75, z 1961 r. Nr 6, poz. 39 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98) udział w ruchu podziemnym i partyzanckim walczącym o wyzwolenie Polski uważa się za równoznaczny ze służbą wojskową.

Inwalidztwo lub śmierć, które nastąpiły w związku z pobytem w hitlerowskich obozach koncentracyjnych za udział w ruchu podziemnym lub partyzanckim, należy więc traktować jako pozostające w związku ze służbą wojskową.

1.2. Za udział w ruchu podziemnym lub partyzanckim uważa się działalność wojskową, polityczną,

kulturalną lub oświatową wykonywaną na zlecenie bądź za wiedzą organizacji, których członkowie mają prawo przynależności do Związku Bojowników o Wolność i Demokrację.

Udział ten ustala się na podstawie zaświadczeń Zarządu Głównego Związku Bojowników o Wolność i Demokrację wydawanych na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 16 stycznia 1957 r. w sprawie zasad i trybu zaliczania niektórych okresów do okresów zatrudnienia (Dz. U. z 1957 r. Nr 4, poz. 20 i Nr 55, poz. 272).

1.3. Wnioski o zaopatrzenie uczestników ruchu podziemnego i partyzanckiego, którzy stali się inwalidami w hitlerowskich obozach koncentracyjnych oraz członków rodzin pozostałych po osobach, które poniosły śmierć w tych obozach w związku z udziałem w ruchu podziemnym i partyzanckim, powinny być rozpatrywane w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1957 r. w sprawie przekazania prezydiom rad narodowych uprawnień do wydawania zezwoleń na rozpatrywanie na podstawie dekretu z dnia 4 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin spóźnionych wniosków o rentę (Dz. U. Nr 15, poz. 80).

Przy rozpatrywaniu tych wniosków obowiązują szczegółowe wyjaśnienia zawarte w ust. 183 — 187 instrukcji Komitetu Pracy i Płac wyjaśniającej niektóre przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym, załączonej do wyjaśnienia Nr 2 Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 kwietnia 1964 r. w sprawie stosowania niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. Urz. KP i P Nr 2, poz. 3) oraz w okólniku Nr 26 Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 czerwca 1965 r.

1.4. Uznawanie chorób powstałych wskutek pobytu w hitlerowskich obozach koncentracyjnych lub w innych miejscach odosobnienia za pozostające

w związku ze służbą wojskową następuje na zasadach określonych w zarządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 23 maja 1961 r. w sprawie ustalenia wykazu chorób powstałych w związku z szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej albo wskutek istotnego pogorszenia stanów chorobowych w związku z tymi właściwościami lub warunkami służby (Monitor Polski Nr 45, poz. 205).

2. Do okresów zatrudnienia wymaganych do uzyskania prawa do rent należy zaliczać okresy służby w oddziałach powstańczych Powstania Wielkopolskiego w czasie od dnia 27 grudnia 1918 r. do dnia 18 lutego 1919 r. na zasadach określonych w art. 8 ust. 1 pkt 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98), traktując je na równi ze służbą w Wojsku Polskim pełnioną po dniu 1 listopada 1918 r. Zaliczenie tych okresów powinno być dokonywane w trybie przewidzianym przy zaliczaniu okresów służby w oddziałach powstańczych Powstań Śląskich.

3. Okresy internowania żołnierzy oddziałów ludowych, które walczyły w czasie wojny domowej w Hiszpanii, zalicza się do okresów zatrudnienia wymaganych do przyznania renty w myśl art. 8 ust. 1 pkt 13 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. powołanego wyżej, ponieważ okres internowania żołnierzy uważa się za okres służby wojskowej, zgodnie z ust. 179 instrukcji wymienionej w pkt 1.3.

Zaliczenie powyższych okresów podobnie jak i okresów służby w oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii następuje na podstawie zaświadczenia Zarządu Głównego Związku Bojowników o Wolność i Demokrację (§ 2 rozporządzenia powołanego w pkt 1.2.).

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj dla czytelników indywidualnych przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Wszystkie instytucje państwowe i społeczne mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie za pośrednictwem Oddziałów i Delegatur „Ruch”. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowogrodzka 15/17, konto PKO Nr 114-6-700044 VII O/M Warszawa.

DROGOWSKAZY

WYDAWNICTWO ZWIĄZKOWE CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Seria publikacji „Drogowskazy“

- wyjaśnia uprawnienia pracowników
- omawia możliwości i drogi załatwiania sporów ze stosunku pracy

1. Piątkowski M.: Co Ci przysługuje w okresie choroby

Autor omawia uprawnienia i świadczenia, które przysługują pracownikowi w okresie choroby, a przede wszystkim: ochronę trwałości zatrudnienia; przywileje w formie skrócenia czasu pracy lub przesunięcia do pracy dogodniejszej; świadczenia lecznicze; świadczenia pieniężne.

2. Wolberg I.: Kiedy nie wolno wypowiedzieć Tobie umowy o pracę

Książka omawia: tryb, formę i terminy wypowiedzenia umowy o pracę; sytuacje, w których wypowiedzenie umowy o pracę jest niedopuszczalne; sposoby postępowania, gdy zakład bezprawnie rozwiąże umowę o pracę.

3. Kulczyński M., Zduńczyk J.: Prawo karne w Twojej obronie

Książka ukazuje, w jaki sposób Kodeks karny staje w obronie ludzi uczciwych przed tymi, którzy łamią normy postępowania obowiązujące w Ludowym Państwie. Między innymi — obok podstawowych zasad prawa karnego oraz zasad postępowania sądowego — omówione są: ochrona zdrowia; ochrona czci i godności; ochrona sumienia i wzniesienia; ochrona życia rodzinnego; ochrona mienia prywatnego itd.

4. Łazowska H.: Przywileje i wyróżnienia za pracę

Krótkie omówienie całokształtu problematyki przywilejów i wyróżnień za pracę, przysługujących pracownikom na podstawie ustawodawstwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

5. Krąkowski L.: Twoje prawo do urlopu wypoczynkowego

Autor omawia podstawowe uprawnienia pracowników w zakresie urlopów wypoczynkowych, a przede wszystkim: wymiary urlopów; terminy wykorzystania urlopu; dochodzenie roszczeń z tytułu urlopu itd.

6. Klimek J.: O odpowiedzialności karnej pracowników

Książka popularyzuje wiedzę prawną z zakresu odpowiedzialności karnej pracowników różnych zawodów, ukazuje działania i czyny, które z punktu widzenia prawa są przestępstwem.

7. Salwa Z.: Prawa i przywileje pracujących kobiet

Książka w sposób popularny omawia: ochronę prawną stosunku pracy kobiet w okresie ciąży i porodu; uprawnienia kobiet w okresie ciąży; zasady wynagradzania w okresie urlopu macierzyńskiego; ulgi i przywileje związane z wychowaniem dzieci; formy zabezpieczenia realizacji praw i przywilejów pracujących kobiet, itd.

8. Gabler W., Radziński T.: Kiedy przysługuje Ci zwolnienie od pracy

Książka omawia przyczyny usprawiedliwiające nieobecność w pracy: urlopy dla kształcących się; zwolnienia do prac społecznych; zwolnienia na wezwanie organów państwowych; zwolnienia i nieobecność w pracy z powodów osobistych i rodzinnych; urlopy bezpłatne itd.

9. Wolberg I.: Kiedy można rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia

Książka omawia: sytuacje, w jakich zakład nie może rozwiązać umowy o pracę bez wypowiedzenia (zarówno z winy pracownika, jak i bez jego winy); formę i tryb rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia; skutki niezgodnego z prawem rozwiązywania umowy o pracę bez wypowiedzenia itd.

10. Masewicz W.: Gdzie i jak możesz dochodzić roszczeń pracowniczych

Książka objaśnia tryb postępowania przed organami rozjemczymi w sprawach spornych ze stosunku pracy. Czytelnik znajdzie w niej m.in. następujące informacje: kiedy zwrócić się ze swoją sprawą do komisji rozjemczej, a kiedy do sądu; jak przygotować się do rozprawy; jakie obowiązują terminy przy składaniu wniosków i odwołań; jak zapewnić sobie pomoc adwokata, prokuratora, instancji związkowej, itd.

11. Piątkowski M.: Kiedy i jaką możesz uzyskać rentę pracowniczą

Książka informuje o uprawnieniach rentowych z powszechnego, kolejowego i górniczego systemu zaopatrzenia emerytalnego (renta starcza, inwalidzka, rodzinna; dodatki do rent; obliczanie: dodatków, podstawy wymiaru renty itd.). Wyjaśnia ogólne zasady przyznawania rent; gdzie i jak należy ubiegać się o rentę itd.

Cena każdej książki 5 zł